

Tóth Krisztina

## Menjetek békével!

A tájművész, aki a sivatagban  
több száz vasoszlopot leverve  
megalkotta a Nagy Villámmezőt,  
sose mehetett közel, amikor

a mű életre kelt. Álmában járta csak  
a fényerdőt, így társalgott az éggel.  
A felhők megtorpantak és lenéztek,  
döbbsent villámmal verve gyökeret.

Nem nő ott semmi most, homok száll  
a rozsdás oszlopok között, de  
a kvarcsemek mind más formájúak,  
mint bárhol itt a bolygón. A homok

távolra vándorol és hírét viszi  
éjjeli mennydörgésnek, zivatarnak,  
vad záporoknak, mit a sivatag  
korábban sose látott éjszaka.

A repülési térképen jelölték  
a helyet, ami mindig létezett,  
de most kerülni kell a légtér  
elektromos viharai miatt.

Nem visz ott út, de látni fentről  
a sok hatalmas oszlopot.  
Áttetsző csarnok, nagy szögekből.  
Menjetek békével, tudjatok róla!

## Menjetek szörfözni!

A tájfotós, aki a feliratot  
szörfdeszkákból és ruhákból kirakta,  
drónnal fotózta fentről  
a parton kanyargó mondatot.

Eláztak közben a  
neoprén ruhák a dagályban,  
egy fiatal pár hajnali négy körül  
az összes holmit összeszedte.

Várták a furgont, hogy majd  
mindent visznek, eladnak,  
de a lehajtón tömegbaleset volt,  
a drón azt nem rögzítette.

Kár, hogy nem: csillagalakban  
füstölögtek a felborult kocsik.  
A fiatal pár csak ült a homokban,  
hiába hívták a számot, nem felelt.

Amikor a rendőrök megkérdezték,  
mégis mire szánták a pénzt,  
azt felelték, hogy elutaztak volna  
valahová, ahol tiszta a tenger,

távol innen, ahol lehet fürödni.  
Nem sejtették a szétdobált  
ruhákról, hogy még jönnek értük,  
hisz a környéken mérgezett a víz.

## MenjeteK táncolni!

A férfi, aki hajnali négykor  
felfeszítette a lezárt kaput,  
könnyen bejutott az üres épületbe,  
nem volt riasztó, se éjjeliőr.

Egyszerűen csak leverte a láncot.  
Sötét és dohos volt a zsinagóga,  
a csarnok padlóján guanó,  
a falak mellett mindenütt szemét.

Riadt galambok nézték odafentről  
ahogy kalapban járja a legényest,  
forgolódik a zseblámpával, és  
tánc közben dudorászik is.

Forgott körben a piszkos falak közt,  
világosodott, mégse hagyta abba.  
Beszűrődött a fény az ablakon,  
de a zseblámpát nem kapcsolta ki.

A karzaton csapongó denevérek  
hallották a járőröket bejönni,  
de a férfi még mindig táncolt,  
csak odadobta a személyijét.

Az őrsön kérdezgették, de csak ült  
mosolyogva. A járőr ideges lett,  
éppen hívta az asszony, aki gyereket  
várt erre a zavarodott világra.

Nagy Márta Júlia

## Ebihalak hava

November, egerek hava. Tar mezőkön selyemkóróprém,  
dér kristálya, kukoricapergés az utolsó meleg napokról,  
mint elszakadt gyöngysor, kígyóznak a kertségi ösvényen  
a tökféjú madárijesztő alatt. Őrt áll.  
Mert ki nem bolond, erre nem jöhet.

Teli kamrák hava. Megdézsmált befőttek, lekvárosüvegek  
penészednek a kiskonyhában csendben,  
peregnek rá a nyírfalevelek. Rejtektajtókon át  
nyílik az út a festményraktárba, szikrázik  
az elődök ruhájának ékköve.

Határszélen bólogató bogáncsfejek hava.  
Papírvékony hó csokoládérög-földeken,  
bent a bonbonfüzér és a konyakpára,  
duruzsoló radiátor legszebb álma,  
zsivajgó vendégsereg;  
almaarcú őszutóba öltöztetett  
névnapszezon, ó, novemberek,  
fehér Katalinok és piros Erzsébetek.

Rémálmok hava és vendégségeké.  
Mert a vendégségek maguk a rémálmok.  
Mebénítanak egy életre  
az asztal alá söpört simítások.